

Arrest

nr. 112 086 van 17 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X , die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 4 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat M.-C. FRERE en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde geboren te zijn op 16 december 1983 te Damba (Uige) en de Angolese nationaliteit te bezitten. Uw etnische origine is Bakongo.

U groeide op bij uw tante (E.M.) in Luanda en sinds 2004 woonde u samen met (S.G.N.), de vader van uw drie kinderen. Op 20 juni 2012 was er een manifestatie te Luanda. Twee deelnemers van deze manifestatie die ook woonden in compound waar jullie woonden, werden gezocht door de politie. Eén van de twee werd door de politie gearresteerd en ook uw partner werd gearresteerd omdat de politie dacht dat hij één van de twee voortvluchtigen was. Jullie huis werd doorzocht, maar toen niets gevonden werd en de vergissing bleek, werd uw partner 48 uur later weer vrijgelaten. Op 22 december 2012 vond er een nieuwe manifestatie plaats in Luanda. Dit keer nam uw partner wel deel aan de

manifestatie. Om een uur 's nachts viel de politie in jullie huis binnen en uw partner werd gearresteerd omdat hij aan de manifestatie had deelgenomen. Om vijf uur diezelfde nacht kwam een nieuwe groep agenten jullie huis binnen en ze doorzochten jullie huis. In het vals plafond vonden ze twee wapens en documenten tegen het regime van de president die op de manifestatie van 22 december 2012 werden gebruikt. U werd geslagen en ondervraagd over uw partner en nadien werd u verkracht door de agenten. U vluchtte naar het huis van uw schoonbroer, waar u alles uitlegde. Toen u op 25 december 2012 een buurvrouw opbelde, zei ze dat de politie nog aanwezig was en dat ze nog documenten en foto's meenamen. Uw schoonbroer nam contact op met een mensensmokkelaar, Antonio Dos Santos, en deze zorgde voor paspoorten voor u en uw kinderen. Op 13 januari 2013 verliet u – samen met de smokkelaar en uw kinderen – Angola per vliegtuig. De dag nadien kwamen jullie in Brussel toe. Op 17 januari 2013 diende u een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Vanuit België had u contact met (C.M.), de broer van uw partner. Deze wist u te zeggen dat er nog geen nieuws was over uw partner en dat er voor u een dagvaarding aankwam met de boodschap dat u zich bij DNIC moest aanmelden. Hij zond het document naar u op en dit kwam in februari 2013 aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of uit een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht, omdat u vreest dat de Angolese overheid u zal vervolgen omwille van de deelname van uw partner aan een manifestatie op 22 december 2012, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u naar aanleiding van de manifestatie van 20 juni 2012 geen enkel probleem kende.

U verklaarde dat uw partner op 20 juni 2012 werd gearresteerd omdat de politie hem verkeerdelijk zag als één van de deelnemers van een manifestatie te Luanda eerder die dag (gehoor CGVS, p.9-10). U gaf verder aan dat uw partner niet aanwezig was op de manifestatie en dat hij ook nooit eerder deelnam aan zulke manifestaties. Verder gaf u aan dat u noch uw partner eerder ooit problemen kenden in Angola. U gaf aan dat uw partner gedurende 48 uur opgesloten werd en dat ze hem vrijlieten omdat hij onschuldig was. U gaf verder aan dat hij nadien geen problemen meer kende (gehoor CGVS, p.10-11). Toen u gevraagd werd of u ooit problemen kende na de manifestatie van 20 juni 2012, gaf u aan dat u geen problemen kende (gehoor CGVS, p.10-11). Uit bovenstaande blijkt dat u op geen enkel moment problemen kende naar aanleiding van de manifestatie van 20 juni 2012 en dat uw partner na 48 uur vrijgelaten werd omdat hij onschuldig was en hij nadien geen problemen meer kende in verband met deze manifestatie.

Betreffende de door u aangehaalde vervolging na de manifestatie van 22 december 2012 kunnen volgende zaken worden vastgesteld.

U gaf aan dat uw partner in de nacht van 22 december 2012 op 23 december 2012 gearresteerd werd, nadat hij deelgenomen had aan een manifestatie in Luanda op 22 december 2012 (gehoor CGVS, p.12). Toen u gevraagd werd waarom uw partner aanwezig was op de manifestatie, gaf u aan het niet te weten (gehoor CGVS, p.13). Toen u erop gewezen werd dat het eigenaardig was dat uw man plots zou deelnemen aan een manifestatie voor de vrijlating van ex-strijders aangezien hij er nooit eerder aan deelnam en u nogmaals gevraagd werd waarom uw partner aanwezig was op de manifestatie, gaf u vaag aan hij het misschien deed onder invloed van vrienden (gehoor CGVS, p.13). U gaf aan dat deze vrienden bijvoorbeeld de buurjongens Jannick en Tony konden zijn, maar u had geen idee van de achternaam van deze vrienden van uw man (gehoor CGVS, p.9 en p.13). U had er verder geen idee van wie de manifestatie van 22 december 2012 organiseerde (gehoor CGVS, p.14). Toen u gevraagd werd of u wist welke andere mensen gearresteerd werden na de manifestatie van 22 december 2012, gaf u aan van wel, maar toen u gevraagd werd om hierover te vertellen, gaf u aan geen namen te kennen en evenmin te weten hoeveel mensen gearresteerd werden (gehoor CGVS, p.15).

U gaf verder aan dat agenten enkele uren later in de nacht van 22 december 2012 op 23 december 2012 een huiszoeking uitvoerden bij u thuis, dat ze in het vals plafond twee wapens en documenten tegen het regime van de president vonden die op de manifestatie van 22 december 2012 gebruikt werden, dat u geslagen en ondervraagd werd over uw partner en dat u nadien verkracht werd door de agenten (gehoor CGVS, p.8). Toen u gevraagd werd waarom uw man twee wapens en documenten tegen het regime van de president verborg op een geheime plaats, gaf u aan het niet te weten (gehoor CGVS, p.15). Toen de dossierbehandelaar u erop wees dat u toch gemerkt moet hebben

dat uw partner het plafond open brak en er materiaal in verborg, gaf u aan dat je daar niet op let, wat bezwaarlijk als afdoende verklaring voor uw onwetendheid beschouwd kan worden (gehoor CGVS, p.16). Toen u gevraagd werd waarom uw partner plots tegen het regime van de president zou zijn, gaf u aanvankelijk ontwijkend aan dat 'de jongeren' tegen hem revolteerden omdat hij al lang aan de macht is. Toen u opnieuw gevraagd werd waarom uw partner plots tegen het regime van de president zou zijn, gaf u aan het niet te weten (gehoor CGVS, p.16). Verder wist u niet te vertellen wie de borden tegen het regime van de president maakte die in uw vals plafond verborgen lagen (gehoor CGVS, p.16).

U had er verder geen idee van of uw man reeds in beschuldiging gesteld werd. Toen u gevraagd werd of u een advocaat contacteerde om de zaak te onderzoeken, gaf u ontwijkend aan dat er in Angola geen zaken zijn als advocaten en dat het er moeilijk is. Evenmin trachtte u een organisatie die opkomt voor de rechten van de mens te contacteren, omdat ze zulke zaken niet verdedigen (gehoor CGVS, p.16). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt nochtans dat verschillende Angolese mensenrechtenorganisaties een demonstratie organiseerden voor de verdwijning van twee manifestanten die verdwenen.

Uit bovenstaande blijkt dat uw kennis betreffende het engagement van uw echtgenoot, zijn deelname aan de manifestatie van 22 december 2012 en de nasleep hiervan erg beperkt is. Van iemand die samenwoonde met haar partner in hetzelfde huis mag men minstens enige kennis betreffende deze zaken verwachten. Het feit dat uw kennis dermate summier is, maakt u het niet aannemelijk dat uw man daadwerkelijk deelnam aan de manifestatie van 22 december 2012 en dus evenmin dat hij en u hierdoor vervolgd zouden worden.

Overigens legde u betreffende uw reisweg van Luanda tot België verklaringen af die niet stroken met informatie waarover het CGVS beschikt.

U gaf aan dat u en uw kinderen per vliegtuig naar België kwamen met behulp van paspoorten die door de mensensmokkelaar voorzien werden (gehoor CGVS, p.7). U verklaarde verder dat het een vlucht was van Luanda tot Brussel. Toen u daarop gevraagd werd hoe het er aan toe ging bij de grenscontrole op de luchthaven van Brussel – Zaventem, gaf u aan dat de man die bij u was voor ging en hij alle documenten toonde. U herhaalde dat u uw paspoort en dat van uw kinderen nooit in eigen handen had. Toen u gevraagd werd naar de naam en foto in het paspoort dat gebruikt werd voor u gaf u aan dat het de naam en foto van iemand anders was, maar u had er geen idee van welke naam en foto het was (gehoor CGVS, p.7-8). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat op de luchthaven van Brussel Nationaal elke persoon zijn / haar identiteitsdocumenten individueel en persoonlijk moet laten controleren. (zie administratief dossier). Verder had u er geen idee van hoeveel voor uw reis en documenten betaald werd (gehoor CGVS, p.11). Uit bovenstaande blijkt dat uw kennis betreffende de door u beweerde reisweg zeer beperkt is, waardoor uw algemene geloofwaardigheid verder ondermijnd wordt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde kopie van de Cedula van (G.M.) (dd.29/9/2007) geeft een indicatie van de identiteit van uw zoon aan, welke voorlopig niet in twijfel getrokken wordt. Verder legde u kopie van een convocatie neer (dd.8/2/2013) waarin stond dat u zich op 10/2/2013 moest aanmelden bij DNIC. Op het document staat geen reden vermeld waarom u zich op 10/2/2013 moest aanmelden. Evenmin had u er een idee van waarom u op 10/2/2013 voor DNIC moest verschijnen (gehoor CGVS, p.6). De door u neergelegde – vage – kopie van een convocatie heeft, zelfs indien deze authentiek zou zijn, quod non, slechts een ondersteunende bewijswaarde, en kan op zich de teloorgegangene geloofwaardigheid van uw verklaringen geenszins herstellen omdat zij niet opweegt tegen de hoger gedane, frappante vaststellingen omtrent de deelname van uw partner aan de manifestatie van 22 december 2012, de rechtstreekse oorzaak van uw beweerde problemen. Bovendien betreft het een gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren faxkopie, waar derhalve geen bewijswaarde aan kan worden gehecht. U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw reisweg, hetgeen een negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48, 48/2, 48/3, 48/4, § 2, 48/5 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet) en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster betwist niet dat zij zelf geen problemen heeft gekend naar aanleiding van de manifestatie van 20 juni 2012, buiten het feit dat haar echtgenoot ten onrechte gedurende 48 uur gedetineerd was.

Waar haar verweten wordt dat zij niet voldoende informatie heeft omtrent de reden van de aanwezigheid van haar echtgenoot op de manifestatie van 22 december 2012, onder de invloed van wie precies hij heeft besloten om deel te nemen, wie de manifestatie juist organiseerde en of er nog andere mensen gearresteerd werden die dag, voert verzoekster aan dat zij zelf geen informatie heeft gekregen van haar echtgenoot en dat het in de culturele context van Angola niet gebruikelijk is dat een vrouw haar echtgenoot informatie vraagt over eventuele politieke activiteiten. Verzoekster meent dat haar echtgenoot, die reeds eenmaal gedurende 48 uur werd gearresteerd – waardoor verzoekster ten zeerste gechoqueerd was – er waarschijnlijk voor heeft gekozen om niet aan te geven dat hij van plan was om aan een manifestatie deel te nemen. Verzoekster wist dat hij contacten had met buurling, maar kende de concrete inhoud van deze contacten niet. Verzoekster wist evenmin dat haar echtgenoot zodanige anti-regimegevoelens had dat hij wapens en propaganda verborgen had in de woning. Onder verwijzing naar het UNHCR Handboek stelt verzoekster dat het objectief vaststaat dat er op de dag van de arrestatie van haar echtgenoot in Luanda manifestaties waren waarbij mensen gearresteerd werden, maar dat het absurd is te vereisen dat zij de namen zou kennen van andere personen die die dag gearresteerd zijn.

Verzoekster wijst er nog op dat zij verkracht geweest is, maar dat er in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van dit feit. Onder verwijzing naar artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet is verzoekster van oordeel dat het feit dat zij deze daden van vervolging reeds heeft moeten ondergaan, een duidelijk aanwijzing is dat zij in geval van terugkeer naar Angola opnieuw het slachtoffer zal worden van dergelijke handelingen.

2.2.1. Verzoekster preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling kunnen worden erkend dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Verzoekster wijt haar in de bestreden beslissing omschreven gebrekkige kennis aangaande de manifestatie van 22 december 2012 en de deelname van haar echtgenoot hieraan, enerzijds, aan de culturele context in Angola die maakt dat het niet gebruikelijk is dat vrouwen hun echtgenoot informatie vragen over eventuele politieke activiteiten en, anderzijds, aan haar gechoqueerde reactie op zijn arrestatie na de manifestatie van juni 2012 zodat hij zijn plan om deel te nemen aan een andere manifestatie bewust niet aangaf. Nochtans kan redelijkerwijze van verzoekster verwacht worden dat zij zich de nodige moeite getroost om in haar land van herkomst de relevante informatie met betrekking tot haar problemen te verzamelen. Dit klemmt des te meer daar haar echtgenoot wapens en documenten in het plafond van hun woning zou verstopt hebben. Verzoeksters antwoord dat zij er niet op lette wanneer haar erop gewezen wordt dat zij toch gemerkt moet hebben dat het plafond opengebroken werd en er wapens en documenten in verborgen werden, is niet geloofwaardig, zeker aangezien zij verklaarde dat zij en haar echtgenoot in het verleden nooit eerder problemen kenden in Angola (gehoorverslag CGVS, p. 10-11 en 15-16) en te meer daar haar echtgenoot in juni 2012 reeds (onterecht) gearresteerd werd. Bovendien blijkt nergens uit het gehoorverslag dat haar echtgenoot verzoekster niet wou inlichten over zijn deelname aan de manifestatie van 22 december 2012 omwille van haar gechoqueerde reactie na zijn arrestatie in juni 2012. Het gaat hier dan ook om een loutere *post factum*-verklaring die de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Verder brengt verzoekster geen enkel bewijs bij van haar bewering dat het omwille van de culturele context in Angola niet gebruikelijk is dat vrouwen hun echtgenoot informatie vragen over eventuele politieke activiteiten.

Verder is het niet aannemelijk dat verzoekster niet weet of haar echtgenoot reeds in beschuldiging werd gesteld (gehoorverslag CGVS, p. 16). Bovendien trachtte verzoekster evenmin om hulp te zoeken bij mensenrechtenorganisaties die bezig zijn met de verdwijning van personen op manifestaties (gehoorverslag CGVS, p. 16), hoewel uit door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat er op dit vlak wel degelijk mensenrechtenorganisaties actief zijn in Angola. Opnieuw dient erop gewezen te worden dat redelijkerwijze van verzoekster verwacht kan worden dat zij zich de nodige moeite getroost om in haar land van herkomst de relevante informatie met betrekking tot haar problemen te verzamelen. Dat zij zelfs nog nooit gehoord heeft van voornoemde mensenrechtenorganisaties, tast dan ook de geloofwaardigheid van haar asielrelaas aan. Verder weet verzoekster niet waarom haar echtgenoot aan de manifestatie van 22 december 2012 deelnam, onder invloed van wie hij besloot om eraan deel te nemen en wie de manifestatie organiseerde. Aldus maakt verzoekster de deelname van haar echtgenoot aan de manifestatie van 22 december 2012 niet aannemelijk, zodat evenmin geloof gehecht kan worden aan de aangevoerde gevolgen van deze deelname, te dezen dat verzoekster ingevolge deze manifestatie een verkrachting onderging.

De Raad merkt op dat verzoekster geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de vaststellingen in de bestreden beslissing aangaande de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen over haar reisweg van Luanda naar België en aangaande de beoordeling van de door haar neergelegde documenten. Deze vaststellingen moeten dan ook als vaststaand beschouwd worden.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde asielrelaas. Kritiek op het overtollig motief dat verzoekster geen namen kan geven van andere personen die na de manifestatie van 22 december 2012 gearresteerd werden, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. De Raad merkt op dat artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet werd opgeheven met ingang van 1 september 2013 door de wet van 8 mei 2013. Laatstgenoemde wet voerde artikel 48/7 in de vreemdelingenwet in, dat luidt als volgt: *“Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.”* Gelet op hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas kan de schending van dit artikel niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS